

5 tévhit a gyermekvédelemről és a valóság, amit mindenkinek ismernie kellene

1. Tévhit: „A gyerekek azért kerülnek be, mert a szüleik nem szeretik őket.”

A valóság: A legtöbb esetben a mélyszegénység, a generációs traumák, a szenvedélybetegségek vagy a mentális egészség hiánya vezet a kiemeléshez. Sokan vágnának vissza a családjukhoz, de a körülmények ezt nem teszik lehetővé. A gyermekvédelem egy fájdalmas, de gyakran szükséges lépés a biztonságért.

2. Tévhit: „Az intézetben mindent megkapnak: ételt, ruhát, tetőt a fejük fölé, tehát minden rendben van.”

A valóság: A fizikai szükségletek kielégítése csak a minimum. Ami a leginkább hiányzik, az a biztonságos kötődés és az egyéni figyelem. Egy intézetben nem tanítják meg, hogyan kell szeretni, vitázni, és hogyan kell családként működni.

3. Tévhit: „18 évesen, amikor kikerülnek, már megállnak a saját lábukon.”

A valóság: Képzeld el, hogy 18 évesen, egyetlen hátizsákkal, családi háttér és megtakarítás nélkül kilépsz az utcára. Az állami gondozottaknak nincs hova hazamenniük karácsonykor, nincs kit felhívniuk, ha elromlik a mosógép vagy elakadnak az ügyintézésben. Az utógondozás és a mentorálás kritikus fontosságú.

4. Tévhit: „Ezek a fiatalok zűrösek, úgysem lesz belőlük semmi.”

A valóság: Ez a legkárosabb előítélet. Az állami gondozott fiatalok nem „rosszabbak”, csak nehezebb csomagot cipelnek. Megfelelő mentorálással, hittel és lehetőségekkel ugyanolyan sikeres egyetemisták, szakemberek vagy szülők válhatnak belőlük, mint bárki másból. A bizalom megelőlegezése az első lépés a sikerük felé.

5. Tévhit: „Segíteni csak pénzzel lehet.”

A valóság: Természetesen az adomány elengedhetetlen, de a társadalmi figyelem, az önkéntes mentorálás vagy akár egy szakmai lehetőség (gyakornoki hely biztosítása) is sorsfordító lehet. Már azzal segítesz, ha nem fordulsz el tőlük előítéletekkel.